

minister, men Hovede og Hjerte, Hovedet og Hjertet, det kommer an paa i Politik.

Efter at den højtærede Socialminister havde holdt denne Tale, som jeg desværre paa Grund af politisk Arbejde udenfor denne Sal ikke var i Stand til at høre, saa jeg i Pressen, at denne Tale var blevet bedømt som et voldsomt Overfald paa mig. Jeg tog naturligvis disse Ark med en vis Interesse, for jeg ved jo, at den højtærede Socialminister i sine Stemningsudbrud kommer højt op, og jeg har ogsaa været Genstand derfor mangfoldige Gange i mit Liv. Men jeg maa sige, at i denne Tale fandt jeg intet som helst af noget voldsomt Udbrud, Overfald paa mig, intet som helst. Misforstaaelsen maa være opstaaet derved, at den højtærede Socialminister snart har argumenteret mod en, snart mod en anden og derved her fremkaldte hos visse Tilhørere det Indtryk, at han stadig argumenterede mod de samme, og derved er jeg kommet i Selskab med Skatteborgerforeningsfolk og Antisocialister og mange andre udmærkede Mennesker, som det slet ikke har været den højtærede Socialministers Hensigt at anbringe mig imellem, i alt Fald ikke i den Rigsdagstale. Det er vel derfor væsentligt en Ubehændighed af Socialministeren, at det er kommet til at se anderledes ud, end han har ment, og jeg skal udelukkende holde mig til, hvad han har sagt til mig.

Den højtærede Socialminister beskæftigede sig en Del med Paripolitikken. Men inden jeg gaar over til dette, skal jeg indskyde en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Han talte om et Referat, som findes af Valutaraadets Forhandlinger i 1924. At dette Referat foreligger i flere Eksemplarer, har været mig ganske ukendt. Jeg har aldrig set et saadant Referat. Og den højtærede Statsminister har meget rigtigt her fra Talerstolen gjort opmærksom paa, at dette Referat aldrig er forelagt Mødets Deltagere, hverken skriftlig eller ved Oplæsning, til Godkendelse. Og det er umuligt at bygge noget paa et Referat af en lang Række Møder, optaget af nogle Embedsmænd, der kan være saa udmærkede, de være vil, i deres Stilling, ogsaa som Referenter, naar det ikke paa det Tidspunkt, da Udtalelserne er fremsat, har været forelagt til Godkendelse.

Det er derfor, forekommer det mig, besynderligt at henvise til Referat her, navnlig da det ærede Medlem maa vide, at det blev foreslaaet *ikke* at tage Referat, for at Udtalelserne skulde komme frit i denne Forhandling under den langvarige Drøftelse af, hvilke Veje man skulde søge

frem til at hindre det, som alle den Gang ængstedes for, Kronens Fald. Det vil jo være nødvendigt fremtidig, naar man sidder i en Kommission, hvor det ærede Medlem Hr. Pürschel er til Stede, at forlange stenografisk Referat, eller i alt Fald et godkendt Referat.

Men det er meget rigtigt, jeg talte imod Statsministerens Forslag om at stabilisere Kronen ved 62, fordi jeg fandt det uheldigt at standse paa et Grundlag, som ogsaa den senere Udvikling viste ikke svarede til det, man kunde ønske, en overordentlig stor Nedsættelse af Kronens Værdi, som ikke svarede til de virkelige Forhold, og dernæst fordi Tidspunktet efter min Opfattelse var umuligt, nemlig et Tidspunkt, da Verden, undtagen Sverige, ikke havde bragt sit Møntvæsen i Orden paa Guldfofen, hvorfor et Forsøg paa at stabilisere den paa Guld her i Danmark paa det Tidspunkt rimeligvis vilde mislykkes.

Dette Standpunkt fremhævedes fra alle Sider, og Statsministeren godkendte det jo ogsaa ved at sige at han var enig med Udvalget om, at en Stabilisering „ikke nu burde finde Sted.“ Men det ærede Medlem ved fra et i Valutaraadet optaget og af mig godkendt Referat, altsaa et virkeligt Aktstykke, som kan paaberaabes, at jeg utrykkelig har sagt, at jeg nærere Tvivl om Rigtigheden af at gaa til Pari af de Grunde, jeg anførte, og at jeg derfor indtrængende arbejdede paa, at vi skulde naa til en Standsning af Kronens Fald, i et Par Aar holde den nær ved de 70 Ø. og derefter tage vor endelige Beslutning. Alle i Valutaraadet troede, at det paa det Tidspunkt var en Politik, der kunde gennemføres, alle her i Rigsdagen, som stemte for Valutaloven, troede, at den skulde kunne gennemføres; at forskellige Omstændigheder omstyrkede den Tro, er jo noget andet.

Men den højtærede Socialminister — idet jeg vender tilbage til ham — gik længere tilbage endnu, idet han gik tilbage til 1919—20 og gav en Skildring deraf, som kortelig lød saaledes: Under det radikale Ministerium raslede Kronen ned til 50, i den første Halvdel af det efterfølgende Ministeriums Regeringstid steg den, og derefter raslede den atter ned til 60. Den første Del af disse Bemærkninger fremkaldte Hørraab fra visse Sider her i Salen, den anden Del gjorde det ikke, hvad den højtærede Socialminister undrede sig over, skønt det dog var ret forstaaeligt.

Nu vil jeg til denne Udtalelse for det første bemærke, at det undrede mig, at den højtærede Socialminister sagde, at under det radikale Ministerium raslede